

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger. 2'50.

L'ACTITUT DELS GREMIS

—¿Que no pujéu á pagar la contribució?
—¡Si no baixas tú á cobrarla!...

—¿Qué farém per defensarnos?
¿Qué farém?
Al veni aixó de la peste,
la vritat,
vaig estar quatre ó sis días
animat.
—Jo també. ¡Quina xiripa
(vareig di)
si en efecte aquesta plaga
vé per 'quí!
—Pero, ja ho has vist: d' Oporto
no se 'n mou,
ni 's propaga gens ni mica....
—Bé ho sé prou.
—No poguent contá ab la peste
péls meus fins,
vaig torná á acudí al fantasma
dels carlins.
«¡Que 's preparan! ¡Que don Jaume
treu el nas!»
Es inútil: ni m' escoltan
ni 'n fan cas.
«Tot aixó son manganillas,
(diu la gent)
bolas que l govern fa corre
tontament,
ab el benéfich propósit
de mirar
si espantantse, 'l poble, 's deixa
saquejar.»
—¡Quina trepa, don Francisco!
¡'Tenir pit
per no creure las mentidas
de Madrid!
—Tot aixó, miraho com vulguis,
diu ben clar
que 'l país no té cap gana
de pagar,
y com jo sense recursos
no 'm sostinch,
¿cóm ho faig perque m' afuixin
el pistrinch?
—¿Que vol dir que no faria
sensació
altre cop sorti ab la rege-
neració?
—¡Quina ocurrencia més cursi!
¡Si qu' ets viu!
¿No sabs tú que ara al parlarne
tothom riu?
—¿Convoquéim las Corts?—¡Tanoca!
Ja t dich jo
que tens ull. ¡No 'ns faltaria
sino aixó!
—Reformém el ministeri,
—Mal camí!
—Pues, don Paco, ja no trobo
res per dí.
—Es inútil que 't marejis,
no hi ha més:
sóls ens queda una sortida.
—¿Sí? ¿quina es?
—¿No hi atinas, pobre Dato?
—No sonyó.
—¡Suspendre las garantías!
—¡Té rahó!
—D' aquest modo tot s' arregla.
—¡Pues ja ho crech!
—Posém fi als crits de la premsa....
—¡Quin roséch!
—Recaudém los nous impostos....
—Sense pó.
—Y al que xilli, palo y palo....
—¡Que te crió!
—¿Es á dir que 'l plan t' agrada?
—Ja li he dit.
—Donchs á durlo á la Gaceta.
—¡Tot seguit!

C. GUMÁ.

TANTS A TANTS

Anem á comptes. ¿Son válidas ó no son válidas las disposi-
cions de las Corts de la Nació? Si son válidas y las Corts van
disposar que 'l contingent armat durant lo actual any económic
havía de ser de 80 mil homes ¿com es que 'l general de las ulla-
ras fumadas, sense encomenarse á Deu ni al diable n' exigeix
60 mil del actual reemplaç?
¿Quin dret té per imposarse als acorts presos per las Corts
pe la Nació?
¿De quinas facultats especials está revestit que puga arran-
car al treball tants brassos y á las familias tants apoyos?
Al exigir un contingent doble del que de dret li correspon-
dría demanar ¿no véu acás la llessió que infereix á un gran
número de familias proletarias, que al amparo de la lley vota-
da en Corts tenen dret á conservar sos fills al seu costat?
En un altre país que no sigues el nostre, per exemple á In-
glaterra ahont los drets del individu gosan de absolut res-
pecte, cada familia perjudicada tindria dret á exigirli y ob-
tendria sens dupte, la corresponent indemnización de danys
y perjudicis.
Pero 'l general regenerador ja sab quina terra trepitja y
per aixó apreta tan fort els tacóns de las sevas botas.
Gosa, segons diuen de elevadas proteccions, y se 'n preval,
per fer en tot la seva santíssima voluntat.
Aixís, ab la mateixa flama ab que exigeix quintos y redemp-
cions (redempcions sobre tot, empren un viatge de visita á cer-
tas manufacturas, com la fábrica de Trubia, que depenen del
seu ministeri, donantli tot lo carácter de un viatge triunfal.
Acompnyat de un séquit numerós y lluhidíssim y banque-
tejant de ferm á cada po'ada, insulta la miseria del país, qu'
está demanant ab l' ànima á la boca, economias y ordre y bon
govern.

Y aquest es l' autor de aquell célebre manifest del estiu pa-
ssat que prometia la regeneració d' Espanya
Mireno.
A Filipinas vá fusellar á n' en Rizal.
A la Península está fusellant la seva formalitat.
Ab ell bé poden dir qu' estém tants á tants.
Es mitj cego y no pot veure al país.
Y 'l país, ab tot y tenir molt bona vista, no 'l pot veure á
n' ell.

P. DEL O.

Discutint sobre 'l diner
deya un dia 'l Sr. Mata:
—Tant detesto jo 'l paper
que fins sempre parlo en plata.

—Pel bé vostre no 'us feu monjas—
deya en Pau á unas noyetas:
—puig jo sé que 's capellans
tots s' atipan de monjetas.

SANCH DE CARGOL.

Se feu fer pel sastre Creus
lo fill gran de ca'n Llerona
per adornar sa persona
un pardessus fins als pens.
Y la noya de ca'n Targa
quan li vejé 'l pardessus
aixís exclamá—¡Jesús!
iy quina pesa mes llarga!

J. MORET DE GRACIA

—Mosso!—deya 'n Telesforo,
trobantse en certa taberna—
cuyta, porta'm mitja querna
y cinch céntims de ví-moro.
—Home: ¿ab quin significat
lo de ví moro havéu dit?
—Vull dir parlante polit,
que no siga batejat.

FRANCISCO LLENAS.

—No t' agrada amich Vicens
la crema de ca'n Baldiri?
—Ni la de casa 'n Torrens,
la que m' agrada ab deliri
es la crema dels convents.

AGUILETA.

INSTANTANEA

¡Reverte! Ell ho ompla tot: la premsa, la conversació dels
cafés, los coloquis de familia....
Lo lilit del ferit torero es l' altar davant del qual se proster-
na avuy l' Espanya civilisada.
¡Bayona, Bayona!.... ¿Qué 'ns importa tot lo demás?
Las cartas, los telégramas, las visitas se reben á Bayona á
centenars.
¿Cóm está en Reverte? ¿Qué fa en Reverte? ¿Qué diu en Re-
verte?
S' ha de sapiguer tot: la situació del quarto del pacient, lo
color del sostre, quants matalassos té al lilit....
Sas paraulas se recullen com las d' un idol parlant.
—Ahir va dir que la cama li pesava; avuy ha declarat que
ja no li pesa; després ha manifestat que té confiansa en els
metjes; mes tart ha repetit que 'l dolor tornava á molestarlo....
¡Ab quina ansietat s' espera l' últim parte, la darrera im-
pressió de la nit!
¿Curará? ¿No curará? ¿Se li haurá d' amputar la cama? ¿Las
tacas del peu, aumentan?
No 's pert ni un detall.
—Ha pres dugas copas de Jerez. Ha dormit seguidament
tres horas, vintiquatre minuts, onze segóns. Ha mirat sis ve-
gadas á son germá. Ha dit un renech....
¡Si vingúes una desgracia!.... ¡Ah! Pero ja está tot calculat
y exposat detalladament al públich: en Reverte té tant y
quant. Una casa que val aixó, una hisenda que li costa alló,
valors que li produheixen tal renda mensual y una cantitat en
diners, distribuïda en duros sencers, mitjos duros, pessetas
y un pico en calderilla.
La premsa, la gran premsa rotativa li dedica sas colum-
nas de preferencia. Anécdotas del gran home, los xistes que
ha fet, los plans que ha forjat, lo que ha dit en sa conversació
ab fulano, lo que ha promés á sutano....
Quan els metjes celebran una consulta, telégrama urgent.
Quan s' aixeca l' apósit, telégrama urgent.
Quan el malalt se belluga, telégrama urgent.
Quan escup, quan se grata, quan no fa res, telégrama ur-
gent....
Funciona més avuy el fil telegráfic de Bayona á Espanya
que tots els d' Europa reunits.
Y mentres tant, á Filipinas hi ha deu mil infelissos preso-
ners, dels quals cap diari se 'n recorda....
—¿Pero que n' hem de parlar cada dia?
—Es vritat: basta en parlarne una vegada cada any. Si en
lloch de tractarse de deu mil soldats se tractés de deu mil to-
reros, ja seria un' altra cosa.

FANTÁSTICH.

RES capellans de Reus van passejar-
se pels carrers de aquella lliberal
ciutat ostentant las insignias del rei-
naré.

Pero davant de l' actitud del poble
que va xiularlos estrepitosament,
aquesta es l' hora que aquells homes
de cor, encare corren.

Y á propósit, ningú com els fills de Reus, que sigué
la primera ciutat d' Espanya que á l' any 35 va calar
foch als convents, tenen dret á ostentar una insignia
molt maca, digna resposta á las insensatas provoca-
cions dels neos.

La insignia reusenca podria representar una teya en-
cesa, ab el lema: «Encare cremo.»

L' estiu s' acaba.
S' acaba l' estancia en los balnearis y en las platjas
á la moda.

Prompte 'l govern haurá de tornar á Madrid. Promp-
te comensará de nou per ell la brega ab los neos que
cobran y conspiran, ab los contribuyents que 's tiran
endarrera y no pagan, ab lo país lliberal y democrátich
que reclama á grans crits la revisió del procés de Mont-
juich.

L' estiu s' acaba.
Pero lo qu' es per en Silvela y pels seus companys
de ministeri ara tot just comensa l' hora de suar.

Los frares dominicos protestan contra las exhibi-
cions intempestivas de las placas ab lo Cor de Jesús,
puig creuhen que se las exposa á tota mena de agravis
y profanacions.

Ara bé: no ignora ningú que la campanya de las dit-
xosas placas ha sigut obra dels jesuitas. Tenim, donchs,
que 's dominicos y 'ls jesuitas en aquest punt concret
están de puntas.

De desitjar seria que ventilessin aquesta qüestió ab
tot l' ardor del seu zel evangélich, empleant al efecte
tots els medis que 's suggeris la seva respectiva opinió,
desde 'ls arguments teològichs als cops de puny á
fondo.

¡Y quina ditxa fora per Espanya, si al fi de la jorna-
da, no quedessin de uns y altres contendents sino las
sabatas ab civella!

Denuncia un periódich que 'l ministeri d' Estat está
convertit en una especie de assilo de inválits ahont se
protegeix als aristócratas tronats y als amigatxos de 'n
Silvela.

Totas las dependencias del govern son pel mateix
istil.

Per aixó tenia rahó de sobra aquell ciutadá que
deya:—Hi ha que desenganyarse: á Espanya no ani-
rém bé, fins que 'l poble indignat volqui las marmitas
de la sopa-boba.

Diu un telegrama que á Utrera (Sevilla) han apares-
cut tres fantasmas que tenen consternats á n' aquells
vehfins.

De fantasmas aixís aviat ne sortirán per tot Espanya.
Estarán tots á las ordres de 'n Villaverde y serán els
successors de l' ànima del Rosega-cevas, que pendrán
la forma del Rosega-tripas dels contribuyents.

Y no hi haurá sino una manera de allunyarlos. ¿Sa-
ben cóm? ¡A escopetadas!

Ja s' ha comensat á instruhir judici contradictori pe-
ra la concessió de la creu llorejada de San Fernando al
general Linares.

Hi ha que advertir que aquesta classe de distincions
no son tan estimadas per la creu com per la cara, ó per
la cara y la creu á la vegada ja que donan dret á per-
cibir una forta pensió anual.

Y avuy, precisament, quan estém ab l' aygua al coll
sense saber de ahont han de sortir los recursos per
atendre als gastos mes indispensables de la nació, en-
care 's busca la manera de concedir novas gangas, als
que no van tenir la fortuna de salvar sisquera, ni una
polsada del nostre patrimoni nacional.

Bé podran dir els que las obtingan:—Tot s' ha per-
dut menos las creus llorejadas de Sant Fernando.

Y sota cada creu de aquestas s' hi podrà inseriure 'l
següent epitafi:
«Aquí reposa eternament la formalitat d' Espanya.»

Lo bisbe de Córdoba ha fet un acte exemplar, que 'l
recomana á l' eterna admiració de la grey católica.
Ha resat un responso de insults á n' en Castelar.
Y després s' enfadarán si á n' aquests acuellots ne-

gres que 's tiran á cops de bech sobre 'ls difunts, els diuben *corps*.

Sembla que son molts eis contribuyents que pretenen imitar als gamarusos jesuitichs que han tret la placa del Sagrat Cor á pendre l' ayre.

La placa dels contribuyents representarà una bossa tancada, y portará al peu lo següent lema: «NO PAGARÉ.»

Diu un periódich local: «Ha quedado establecido en Vallvidrera un destacamento de la Guardia-Civil.

¿Para qué?»

Ay ay ... ¿per qué ha de ser? Per pendre la fresca.

A un fabricant que havent pujat de res lográ ferse molt rich, un cop se vejé que fins tenía cotxe, agafá la manía de parlar castellá á tot drap, obliganthi á parlar també á la seva dona y á las sevas fillas.

Un amich seu, cansat de sentirli dir barbaritats, li digué:

—Home, creume á mí, torna al catalá.

—Cá, hombre—respongué—Aun no *hase* tres días que *empesamos* y tanto mi señora, como los *niños* se *reproducen* mejor *cuan* castellano que *cuan* catalán.

En un teatro de poble se representava un drama qual acció transcorre en temps del rey católich.

Durant l' acte tercer lo monarca, representat per un comparsa, atravessa l' escena, sense dir res.

Un patje l' anuncia:

—Señores, el rey!...

Un espectador del galliner, exclama ab tó de burla:

—Sí, prou el rey!... ¿Y cá ha de ser ell el rey si 'm deu dos pelas?

Un pagés que ha de marxar ab el tren, está ronsejant á l' estació mentres s' acosta l' hora de la marxa.

—Ala ¿qué hem de fer?—li diu un seu company.—Mira que si no prens bitllet te quedarás en terra.

—Ja veurás, noy, estava esperant al últim, á veure si m' hi fan una rebaixa.

Deya una raspa:

—A la última casa ahont hi servit hi hauría estat com una reyna; pero l' amo era retratista.

—Y aixó que té que veure?

—Molt te que veure. Figúrat que cada día, avants d' enviar lo sobrant dels plats á la cuyna, ho retratava.

Un pobre pagés havia perdut un plet. Y tot perque las escripturas no eran passadas per hipotecas.

Poch temps després de haverse enterat de tan mala noticia, entrá tot capficat á la iglesia, en lo moment en que un predicatore feya un sermó.

—«No hi ha res, no, germans meus—deya l' ensoñat—com las Sagradas Escripuras.»

Y l' pagés saltá molt amatent:

—Lo qu' es si no son passadas per las hipotecas, ja las pot tirar á la bassa.

En un poble de fora:

—Voldría saber, Sr. Arcaide, perque l' fill de vosté no ha entrat á la quinta.

—Perque no te l' edat.

—¡Cóm! El fill de vosté no ha cumplert encare 'ls 19 anys?

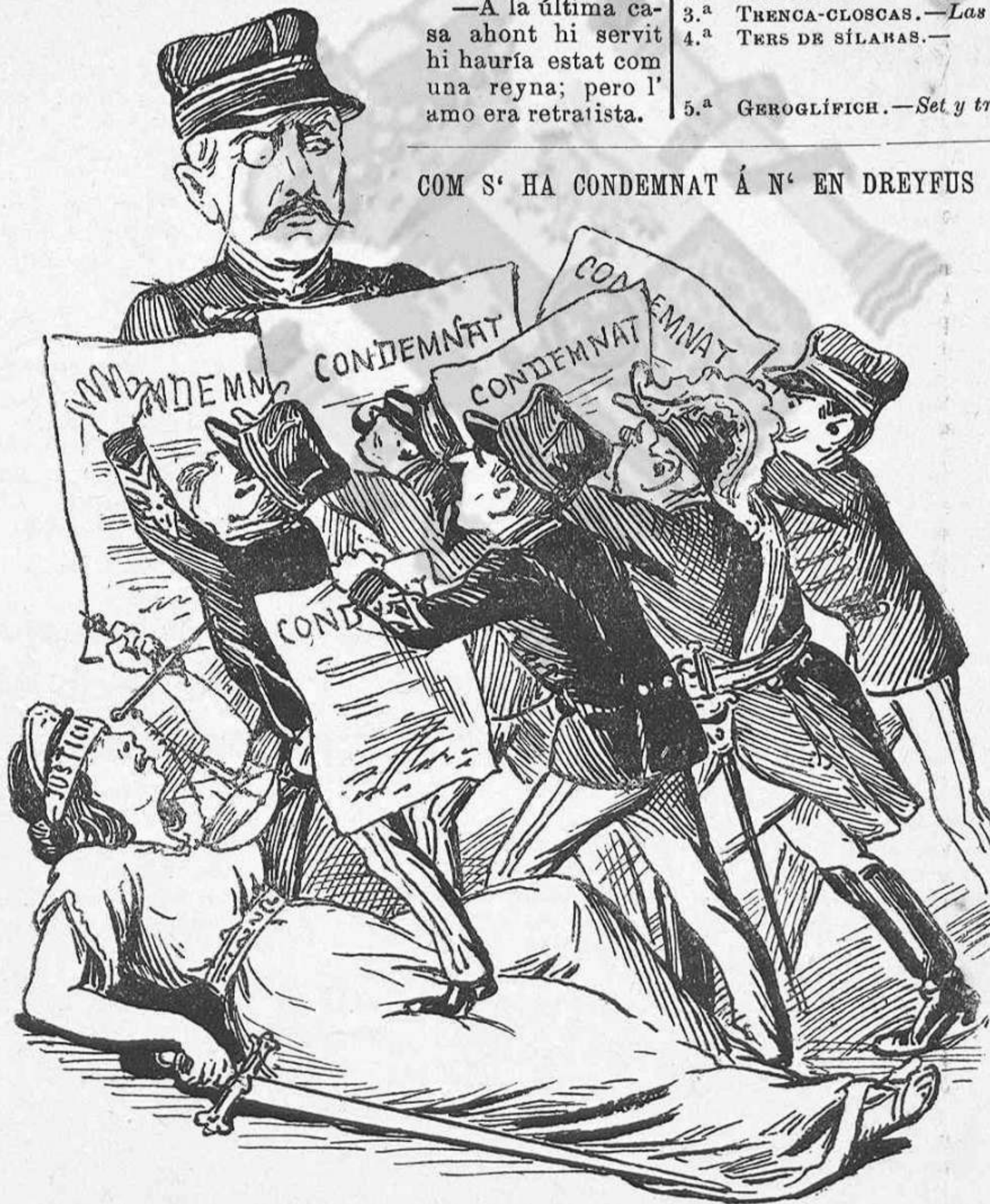
—No, senyor: ni 'ls cumplirá mentres jo siga arcalde.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

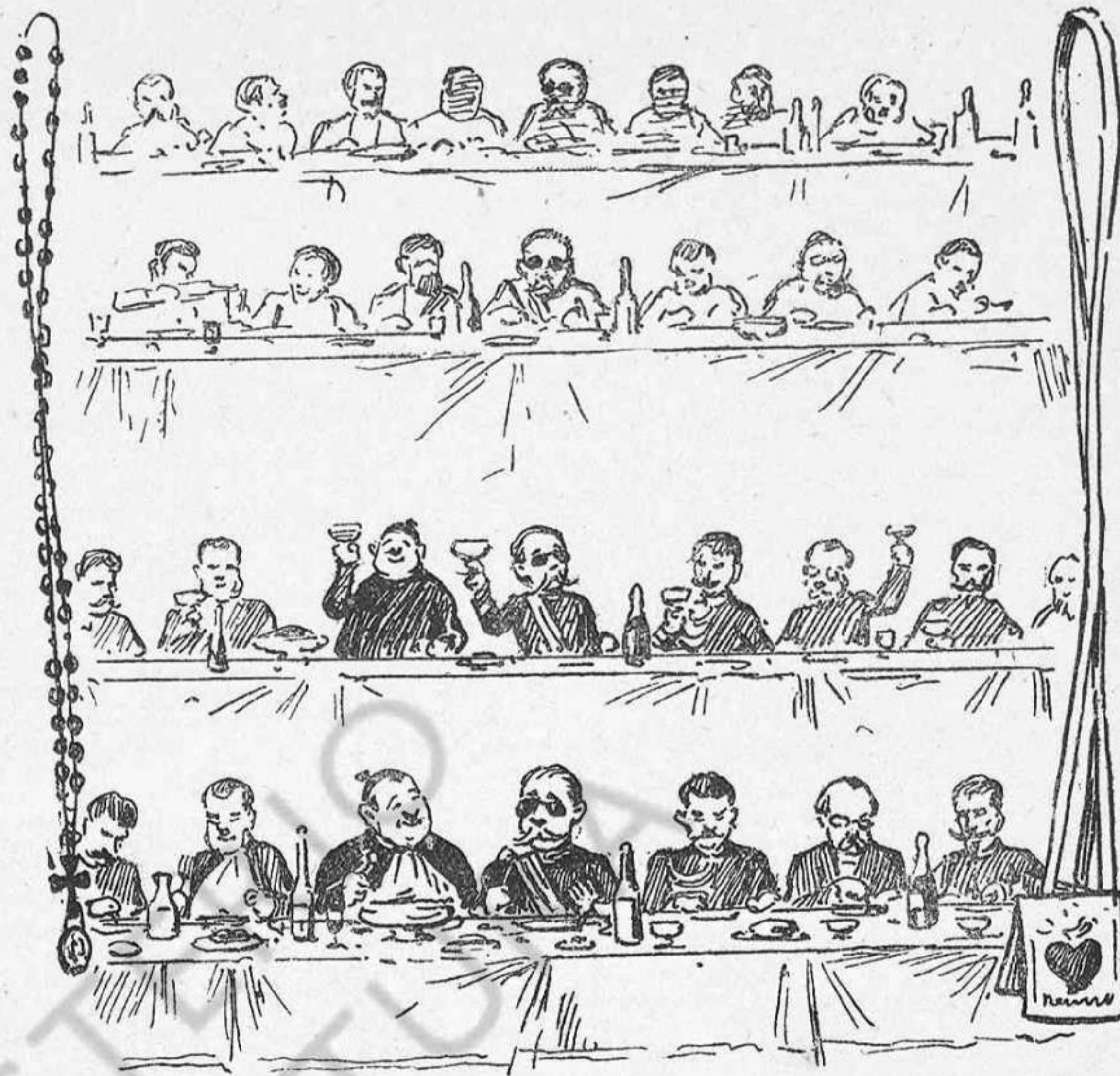
- 1.ª XARADA.—*Jo-a-net.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Cinta—Canti.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Las travesuras de Juana.*
- 4.ª TERS DE SILABAS.—*VI A NA
A NI TA
NA TA LIA*
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Set y tres, deu.*

COM S' HA CONDEMNAT Á N' EN DREYFUS

Passant per sobre de la Lley.

LO VIATJE DE DON CAMELO

Lo general *cristiano* continúa treballant activament en la fortificació de las costas d' Espanya.

TRENCA-CLOSCAS

E. PARÉS LOSAL

GELIDA

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá

J. PUJOL.

LOGOGRIFO NUMERICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Lo que convé á Espanya.
5 2 1 5 2 1 7 9—Comarca del Africa.
2 4 6 9 6 7 9—Nom de dona.
9 1 9 5 7 9—Península.
3 7 6 9 1—Nom de dona.
3 2 1 2—Nom de home.
3 9 4—
6 9—Nota musical.
8—Consonant.

R. DE CASTELLSERÁ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Bernadés, Oñiverta, Joaquim Vives, Un tarra-sench, Joseph Fornas Olivella, Un escolanet-sagristá, Joseph Alsina y Casanyas, Casto, Ros de Ginoll, Un adroguer, Gayarrera, Florenci, Ratapinyada y Pepet-Nelet-Tonet.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Congre-Gos, Un republicá, Dominguet S., Nofre Lionza, Dominica Rovira, Barra KK., Jepich, Violet, Cherni, Qui hi ha allá, Pallet, Pau Paz y Guerra, R. Homedes Mundo, Un xixonet, Hermenegildo Gonzalez y V. M. Sardá.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana.

Ciudadá Berira: L' acudit es molt vell.—J. B. (Ripollet): La seva carta ha arribat ab un mes de retras: ara es tart per ocuparnos.—Pep Llaun: Feta la esmena.—M. V. (Torelló): Dada la índole del assumpto, no crech prudent parlar-se.—Jo F. F.: El quiento es espantosament llarch. Envihi un' altra cosa.—Fray Granota: Observi que hi ha versos de totes midas.—J. G. F.: Lo mateix passa ab los de vosté.—J. M. (Ribarroja): La semana que vé 'n parlarém.—J. C. (Serós): Es tan tremendo lo que 'm conta, que ¿creuria que no sé com agafarho?—Alfonso Maseras: Hi ha conceptes massa prosaychs.—Floridor: L' he buscada y no la trobo.—C. T.: Hem dit repetides vegadas que las cartas han de venir suscritas per una persona coneguda que 'n respongui.—Puré: Hi ha alguna consonancia falsa: alló de rosas (noyas de cabell ros) y preciosas, no pot passar.—F. Lluís Jové: Hauria de arreglar-se molt.—Ad Bert: Per historich que sigui, no m' atreixo a publicarho.—Chelin: Las preferencias que vosté supoia no existeixen. Retoquem lo que ab poch treball pot quedar bé: no ho fem quan ens ha de donar massa feyna. Lo d' aquesta semana anira.—Un de Sant Gervasi: Esta en un error. No es que jo no 'm digni (com diu vosté) acceptar los seus treballs: es que vosté no 's digna ferlos ben fets.

Ciudadans Escolar, Saldoni Ximus, Fidel Delfi, Puntero, Lluís G. Almerich, Floridor, Doctor Tranquil, J. Pagés Cubinyá, Antón Portabella, Sucre-Candi y P. A. Moreno: Rebutts los treballs qu' envian per l' Almanach, y gracias.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mítj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Dissapte, 23 de Setembre
NUMERO EXTRAORDINARI de

LA CAMPANA DE GRACIA

LO PAÍS CONTRIBUYENT * ¿PAGARÁ? * ACTUALITATS POLÍTICAS

Text variadíssim de reputadas plomas — 8 páginas, 10 céntims — Ilustració dels primers artistas